

РЕШЕНИЕ

№ 7353

гр. София, 04.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8528** по описа за **2024** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Й. В. И., с ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, офис № 5 чрез адв. Д. Т. срещу решение № 3417 от 20.07.2024 г. по нахд № 5764/2024 г., по описа на СРС, НО, 14 с-в, с което е потвърден Електронен фиш серия К № 6275997 от 14.08.2022 г., издаден от СДВР, с който на основание чл. 189 ал. 4 вр. чл. 182 ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 от ЗДвП на касатора, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100,00 /сто/ лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон. Твърди се, че въззивният съд неправилно е приел, че в случая е налице доказана „повторност“, както и, че същата е била описана надлежно в ЕФ. Неправилно съдът не е възприел възражението, относно чл. 34 от ЗАНН, поради което не е отчел и неспазването на срока предвиден в чл. 34 от ЗАНН. В мотивите на оспорения акт, съдът бил пропуснал да коментира възражението относно неспазването на срока по чл. 34 ЗАНН. Сочи се още, че липсват реквизитите

на чл. 189, ал. 4 ЗДвП при съставянето на процесния електронен фиш, което не било съобразено от съда, като и, че не е отчел, че в протокола по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. липсват съществени реквизити от съдържанието му. По тези съображения се моли се за отмяна на обжалваното решение, с което да бъде отменено издаденият електронен фиш серия К № 6275997 от 14.08.2022 г. по описа на Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи.

В съдебно заседание касаторът редовно призован не се явява лично, не се представлява. По делото е депозирано становище от страна на процесуалния представител на жалбоподателя адв. Т., с което се поддържа жалбата. Претендира разноски, съобразно списък на разноските.

Ответникът по касация, редовно призован, се представлява от юрк. М., която изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски, а в случай, че от страна на касатора се претендират разноски за адвокатско възнаграждение, прави възражение за прекомерност.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания съдебен акт съдът е потвърдил електронен Електронен фиш серия К № 6275997 от 14.08.2022 г., издаден от СДВР, с който на основание чл. 189 ал. 4 вр. чл. 182 ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 от ЗДвП на Й. В. И., е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100,00 /сто/ лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

За да постанови този резултат съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е приел, че на 14.08.2022 г., в 15:12 часа, Й. В. И. управлявайки собствения си л.а марка "М.", модел "ГЛА 220 4МАТИК" с рег. [рег.номер на МПС] се движел на терторията на [населено място], по [улица] посока на движение от бул. „Д. Ц.“ към [улица], със скорост 70 км/ч, като в този

пътен участък максимално разрешената скорост на движение за пътни превозни средства от категория "В" била 50 км/ч за населено място. Нарушението било установено с видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип С. М2, идентификационен номер MD 1197, представляваща ЕИО одобрен тип средство за измерване, която е била преминала последваща техническа проверка на 15.03.2022 г. в Български институт по метрология, Главна дирекция "Мерки и измервателни уреди", отдел "Изпитване на средства за измерване и софтуер", със заключение, че съответства на метрологичните изисквания. Видео - радарната система била разположена на триножник на участък от пътя, работела в стационарен режим на заснемане и заснемала приближаващите автомобили. От правна страна е приел, че оспореният електронен документ притежава изискуемите задължителни реквизити, в съответствие с нормата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, като и установил, че Й. В. И. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС в населено място по смисъла на чл. 21, ал. 1 ЗДвП в условията на повторност, тъй като управлявайки процесния автомобил със скорост от 70 км/ч, при ограничение на скоростта от 50км/ч, касаторът е превишил максимално допустимата скорост с 20 км/ч.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на допуснати процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

Настоящият съдебен състав споделя напълно, както установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така и направените въз основа на нея правни изводи. Решаващият състав на въззивната инстанция е проявил необходимата процесуална активност за изясняване на фактическата обстановка, като е събрал доказателства и е обсъдил същите поотделно и в тяхната съвкупност. Основал е решаващите си изводи въз основа на вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото и въз основа на закона. Преценени са всички доказателства при постановяване на обжалваното решение, като изводите на първоинстанционния съд са напълно обосновани, поради което и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, касационната инстанция препраща към мотивите изложени в обжалваното решение.

Относно релевираното в касационната жалба възражение, че не е спазен срока по чл. 34 от ЗАНН, настоящия касационен състав намира следното:

Съгласно ТП № 1/27.02.2015 г на ОСНК на ВКС и на ОСС на Втора колегия на ВАС, в [ЗАНН](#) са регламентирани два вида давност: погасителна давност, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира правомощията си по административно-наказателното правоотношение ([чл. 34 от ЗАНН](#)), и изпълнителска давност, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира изтърпяването на наложената административна санкция ([чл. 82 от ЗАНН](#)). Един от значителните пропуски в [ЗАНН](#) е свързан с липсата на правна регламентация на института на абсолютната погасителна давност. Именно тази празнина се преодолява с приложението на [чл. 81, ал. 3](#), във връзка с [чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК](#), вр. [чл. 11 от ЗАНН](#). Следователно, за административните нарушения се прилага погасителната давност по [чл. 34 от ЗАНН](#), с изтичането на която се погасяват правомощията на органите да образуват административно наказателно производство и да налагат административно наказание, както и абсолютната погасителна давност, която е уредена само в [чл. 81, ал. 3](#) вр. с [чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК](#) вр. с [чл. 11 от ЗАНН](#). Погасителната давност и абсолютната погасителна давност имат за предмет погасяване на административно-наказателни правомощия, съответно погасяване на административно-наказателна отговорност, поради което видът на акта, с който се реализират правомощията нямат правно значение. За административните нарушения се образува производство в срок от една година от извършване на нарушението, освен ако преди нейното изтичане е изтекъл три месечния срок от откриване на нарушителя. С изтичането на едногодишния срок, дори да не е изтекъл три месечния срок от откриване на нарушителя, правомощията за образуване на административно наказателно производство се погасяват. С изтичане на срок от 6 месеца, считано от датата на образуване на административно наказателното производство, се погасява правомощието за налагане на административно наказание. Видът на акта, с който се налага административното наказание не е разграничителен законов критерий за не прилагане на погасителната давност по [чл. 34 от ЗАНН](#), когато административно наказателната отговорност се ангажира с издаване на Електронен фиш. В този случай, поради това, че не се съставя АУАН не намира приложение 6-месечния срок за издаване на НП, защото този срок не може да започне да тече щом не е настъпил факта, поставящ неговото начало. С издаването на ЕФ едновременно се образува административно-наказателно производство и се налага административно наказание – по тази причина и съставения ЕФ може да бъде анулиран при определени предпоставки, точно както и съставения АУАН. С ЕФ се повдига обвинение и налага административно наказание едновременно, поради което с влизането му в сила той придобива правното значение на влязло в сила наказателно постановление. Процесният ЕФ е следвало да бъде издаден в рамките на 1 год. от установяване на нарушението по реда на [чл. 167а от ЗДвП](#) и да влезе в сила преди да изтече срокът по [чл. 81, ал. 3](#), вр. с [чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК](#) вр. с [чл. 11 от ЗАНН](#). Видно от доказателствата по делото, ЕФ е издаден на 14.08.2022 г. г., когато е извършено нарушението, поради което срокът от една година по [чл. 34 от ЗАНН](#) е спазен.

Няма нарушение и на изискването за съставянето на протокола за използване на АТСС, тъй като видно от приложеното копие от същия е, че той е бил съставен в деня на използването на съответното АТСС - 14.08.2022 г. Данните от него, ведно със статичните изображения/видеозаписи са били свалени от слжител на СДВР на

14.08.2022 г., за което се е подписал и друг служител от ведомството като "проверил". Компетентността на полицейския служител, изготвил протокола за използване на АТСС да осъществява дейност по заснемане на нарушения на правилата за движение по пътищата със СПУКС, да извършва последващ преглед, валидизиране и генериране на ЕФ в АИС "АНД", не е оспорена и е сред определените длъжностни лица да извършват тези дейности. Протоколът е съставен съгласно изискванията в Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. и е подписан от същия полицейски служител, който с полагането на подписа си е и декларирал, че автоматизираното техническо средство е разположено, настроено и използвано съгласно нормативните предписания и изискванията, въведени в инструкцията за неговата експлоатация, че е преминало метрологична проверка и е годно за експлоатация.

Неоснователно е оплакването на касатора, че не е установено мястото на извършване и установяване на нарушението. Изрично в ЕФ е посочено за място на извършване на нарушението [населено място] и конкретно [улица], т.е. касае се за нарушение извършено в населено място.

По отношение административното наказване, съдебния състав е счел, че АНО законосъобразно е квалифицирал и приложил административно-наказателната разпоредба на [чл. 182, ал. 4 от ЗДвП](#), предвиждаща наказване за повторно извършено нарушение по [чл. 182, ал. 1 от ЗДвП](#). Наложено е прецизирано съобразно правилата на ЗАНН и НПК, като е направена и необходимата привръзка със съответната хипотеза от основния състав на нарушението, а именно с тази на [чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП](#).

Както се посочи, с ЕФ е следвало отговорността на касатора да бъде ангажирана за нарушение на [чл. 21, ал. 1 от ЗДвП](#). В случая касаторът е наказан на основание разпоредбата на [чл. 182, ал. 4 от ЗДвП](#). Тя предвижда по-тежко наказание за повторно извършено нарушение по ал. 1, ал. 2 и 3 на същата разпоредба, а именно глоба в двоен размер спрямо предвидения за съответното нарушение, а за повторно нарушение по ал. 1, т. 6 и ал. 3, т. 6 – и кумулативно наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок 3 месеца. Както се посочи, приложената административно-наказателна разпоредба на [чл. 182, ал. 4 от ЗДвП](#) е обвързана със съответната хипотеза по [ал. 1, т. 2 от ЗДвП](#), като описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, намерили отражение в съдържанието на издадения предходен ЕФ /превишаване на скоростта в населено място и стойността на конкретното превишение, изчислено коректно на база измерената скорост /60 км/ч., намалена с допустимата грешка при измерването/, ясно сочат, че касатора е наказан за повторно извършено нарушение по [чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП](#).

Съгласно [§ 6, т. 33](#) от ДР на ЗДвП повторно е нарушението, извършено в 1-годишен срок, а в случаите по [чл. 174, ал. 2](#) – в 2-годишен срок, от влизането в сила на НП, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. Съгласно [чл. 189, ал. 11 от ЗДвП](#) влезият в сила ЕФ се смята за влязло в сила НП, т. т.е. влезлия в сила на 21.03.2021 г. ЕФ серия 4849098 от 09.05.2021 г., има силата на влязло в сила НП. Визираният в обстоятелствената част на ЕФ, обосноваващ повторността /ЕФ за налагане на глоба за нарушение/, е приет като писмено

доказателство по делото. От съдържанието му се установява, че с него на основание [чл. 189, ал. 4](#) във вр. [чл. 182, ал. 4](#) вр. с [ал. 1, т. 2 от ЗДвП](#) касаторът е наказан за същото по вид нарушение - превишаване на разрешена за населено място скорост, както и че е влязъл в сила на 21.03.2022 г., предвид направената справка в АИС АНД. Следователно процесното нарушение, извършено на 14.08.2022 г., попада в рамките на 1-годишния срок по [§ 6, т. 33](#) от ЗДвП и е повторно извършено.

Процесното нарушение е било извършено повторно и по смисъла на [§ 1, ал. 2 от ДР на ЗАНН](#) във връзка с ал. 1, т. 6 на същия параграф. Както бе посочено и по-горе от събраните по делото доказателства, и по-конкретно от приложената от страна на АНО справка за нарушител, безспорно се установява, че касаторът е бил санкциониран с влязъл в сила ЕФ, за извършено от него нарушение на разпоредбата на [чл. 21, ал. 1 от ЗДвП](#) и наложено му наказание на основани е [чл. 182, ал. 4](#) във вр. с [чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП](#) и в случая са налице законовите основания за ангажиране на отговорността му по реда на [чл. 182, ал. 4 от ЗДвП](#).

Нарушението не е маловажно и не попада в приложното поле на [чл. 28 от ЗАНН](#), предвид изричната забрана, визирана в разпоредбата на [чл. 189з от ЗДвП](#).

Правилен е било определен и размерът на наложената глоба. За констатираното нарушение – превишаване на разрешената максимална скорост в населено място, извършено повторно, санкцията се съдържа в разпоредбата на [чл. 182, ал. 4](#) във вр. [ал. 1 от ЗДвП](#), а именно двоен размер на предвидената за съответното нарушение глоба, индивидуализирана в зависимост от стойността на превишението на скоростта.

По изложените съображения касационното инстанция счита изводите на въззивния съд за правилни и законосъобразни. Постановеният съдебен акт е подробно и обстойно мотивиран. Изложени са подробни съображения по приложимите правни норми. Обсъдени са всички събрани по делото доказателства, както и всички наведени възражения от наказаното лице.

В хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на нарушителя. Не са налице материално-правните предпоставки за приложение на [чл. 28 от ЗАНН](#), тъй като конкретните обстоятелства по извършването на нарушението не разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид. Наказанието е определено в абсолютен размер, изключващо възможността за преценка на обстоятелствата по [чл. 27, ал. 2 от ЗАНН](#). За повторно нарушение по [чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП](#), каквото е процесното, наказанието е в двоен размер, т.е. 100 лева, каквото е наложено на касатора на основание [чл. 182, ал. 4 от същия закон](#).

При тези съображения настоящият съдебен състав счита, че постановения съдебен акт следва да бъде оставен в сила.

По разноските по производството:

При този изход на делото, направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно, поради което и на основание [чл.63д, ал.3 от ЗАНН](#), следва да му се присъди в размер на 80.00 лева, определено

на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3417 от 20.07.2024 г. постановено по нахд № 5764/2024 г., по описа на СРС, НО, 14 състав.

ОСЪЖДА Й. В. И., с ЕГН: [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 80.00 лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.